

Sygn. akt VII AGa 2121/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSA Tomasz Wojciechowski

Sędziowie: SA Dorota Wybraniec

SO del. Agnieszka Owczarewicz (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w B.

przeciwko Bankowi (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 kwietnia 2018 r., sygn. akt XX GC 1042/14

I. oddała apelację;

II. zasądza od (...) w B. na rzecz Banku (...) w W. kwotę 4 050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sgn. akt VII AGa 2121/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 4 sierpnia 2014 r. Bank Spółdzielczy w B. (dalej także: (...)) wniósł o zasądzenie od Banku (...) w W. (dalej także: (...)) kwoty 75 100,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lipca 2014 r. do dnia zapłaty. (pozew – k. 2-61) tytułem części z kwoty 1.800.000 zł gwarancji. (...) wskazał, że zawarł z (...) oraz (...) Bank S.A. z siedzibą w P. (dalej także: (...)) szereg porozumień. W ich skład wchodzić miała umowa portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 4 marca 2013 r. zawartej między pozwanym a (...). W związku z tą umową strona powodowa zawarła z (...) umowę o współpracy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr 3 (...) z 15 marca 2013 r. wraz szeregiem porozumień zmieniających i wykonawczych. Powódka podniosła, że 19 marca 2013 r. zawarła z kredytobiorcą D. B. umowę nr (...) o kredyt zwykły w rachunku bieżącym, udzielając mu środków w wysokości 3 000 000,00 złotych, zabezpieczoną między innymi w formie gwarancji bankowej (...). W ocenie (...) odebrano przy tym od kredytobiorcy niezbędną dokumentację, w tym oświadczeniem o poddaniu się egzekucji. Następnie kredytobiorca miał zaprzestać spłaty kredytu, w związku z czym powódka wszczęła procedurę windykacji i 9 stycznia 2014 r. wystosowała do (...) wezwanie do zapłaty z tytułu gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis, załączając przy tym wymagane dokumenty. Następnie strona pozwana odmówiła wypłaty żądanej kwoty,

wskazując, że w przedłożonej jej dokumentacji znajduje się oświadczenie Kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji, w którym wskazano niewłaściwą umowę. W ocenie (...) powinna to być bowiem umowa nr (...) z 4 marca 2013 r., powódka wpisała tam zaś umowę nr (...). Na skutek tego braku pozwany odmówił powodowi zapłaty żądanej kwoty. W ocenie strony powodowej stanowiło to naruszenie utrwalonej praktyki stron oraz innych banków spółdzielczych, a przy tym także treści samej umowy. Działania te miały nosić także znamiona nadużycia prawa, a przy tym prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia (...) kosztem (...) i wyrządzić temu drugiemu szkodę (pozew – k. 2-61).

W sprzeczności od upominawczego nakazu zapłaty z 4 sierpnia 2014 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Przyznał przy tym fakt zawarcia wskazanych przez (...) umów. (...) wskazał, że przyjęcie wniosku o udzielenie gwarancji nie stanowiło jej udzielenia, a moment oceny tego faktu został przesunięty na etap oceny wezwania do zapłaty kwoty gwarancyjnej. Miało to na celu przyspieszenie procesu kredytowego, a przy tym wynikało ze szczegółowego charakteru porozumień między bankami. Strona pozwana rozwinęła przy tym argumentację w myśl której gwarancja nie została udzielona, a strona powodowa nie spełniła warunków, na mocy których mogłoby do tego dojść, gdyż nie przedłożyła należycie wypełnionego oświadczenia o poddaniu się egzekucji. W związku z tym odpowiedzialność z tytułu gwarancji nie powstała, a powództwo było bezzasadne.

Zdaniem (...) oświadczenie o poddaniu się egzekucji wskazało na umowę, której pozwany nie był stroną, a zatem nie mogło wywrzeć skutku i nie spełniało wymagań wskazanych w porozumieniu regulującym linię gwarancyjną. Tym samym stosunek gwarancji, wobec nieprzekazania kompletu dokumentacji, nie powstał i nie mógł zostać nadużyty. Nie doszło również, zdaniem (...), do bezpodstawnego wzbogacenia strony pozwanej kosztem powoda (sprzeciw – k. 338-350).

W piśmie procesowym z 20 października 2016 roku (k.943 – 977) strona powodowa zmieniła powództwo, to jest domagała się zasądzenia od Banku (...) z siedzibą w W. kwoty 75 100 złotych tytułem części kwoty gwarancji bankowej, ewentualnie na wypadek nieuwzględnienia powyższego żądania powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 75 100 złotych tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy, na podstawie art. 471 k.c.

Wyrokiem z 9 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy oddalił powództwo i zasądził od powoda dla pozwanego 3 600 zł tytułem kosztów procesu (wyrok – k. 1115).

Sąd Okręgowy ustalił, że (...), (...), (...) istotnie zawarli porozumienia, na które powód wskazał w pozwie. Na ich mocy (...) udzielił kredytobiorcy – D. B. – kredytu, który zabezpieczony miały być gwarancją (...). Jednym z warunków udzielenia gwarancji było złożenie kompletu dokumentów, w tym oświadczenia o poddaniu się egzekucji złożonego przez osobę, której udziela się kredytu. Następnie sąd przyjął, że pozwany odmówił (...) wypłaty żądanej kwoty z tytułu gwarancji wskazując, iż nie zostały spełnione wszystkie warunki jej udzielenia, ponieważ oświadczenie o poddaniu się egzekucji przez kredytobiorcę wskazuje na umowę zawartą przez (...) z (...), nie zaś na umowę portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 4 marca 2013 r., której stroną był (...). Sąd uznał przy tym, że stan faktyczny mógł zostać ustalony w wystarczającym zakresie na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, których prawdziwość i autentyczność nie była przez nie kwestionowana.

Uzasadniając fakt oddalenia powództwa w całości, Sąd Okręgowy w Warszawie podniósł, że samo przyjęcie wniosku o udzielenie gwarancji nie stanowiło oświadczenia o udzieleniu jej. Czynność ta miała bowiem charakter warunkowy – dopiero spełnienie określonych przesłanek pozwalało na zaistnienie ochrony gwarancyjnej. Sąd podzielił przy tym wniosek strony pozwanej, w myśl którego oświadczenie o poddaniu się egzekucji wskazywało na niewłaściwy stosunek prawny, gdyż oznaczono w nim umowę zawartą przez (...) i (...), nie zaś stosunek, którego stroną był (...). Tym samym nie doszło do objęcia powoda ochroną z tytułu gwarancji.

Sąd wskazał również, że nie doszło do spełnienia warunków powstania gwarancji, nie może być więc mowy o niewywiązaniu się pozwanego ze zobowiązań. Wskazał również, że nie doszło po jego stronie do bezpodstawnego wzbogacenia. Wobec działania zgodnie z umową nie mogło też dojść do popełnienia deliktu. Rozstrzygnięcie o

kosztach uzasadnione zostało zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz wysokością minimalnych stawek wynagrodzenia profesjonalnych pełnomocników (uzasadnienie wyroku – k. 1120-1128).

Apelacją z 29 maja 2018 r. powód zaskarżył wyrok z 9 kwietnia 2018 r. w całości. Zarzucił mu przy tym:

I. naruszenie prawa materialnego:

1) naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 65 k.c. w zw. z art. 81 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (dalej: pr.bank.) poprzez błędne przyjęcie rozkładu ciężaru dowodu na niekorzyść powoda;

2) naruszenie art. 65 k.c. w zw. z art. 98 k.c. i art. 19 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż (...) był umocowany do występowania w imieniu i na rzecz banków zrzeszonych, w tym powoda oraz błędną wykładnię umów z 4 i 15 marca 2013 r. i w konsekwencji pominięcie, że stosunek gwarancji powstał o łączne zawarcie tych dwóch umów;

3) naruszenie art. 65 k.c. w zw. z art. 81 pr.bank. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na bezzasadnym przyjęciu, że merytoryczną podstawą prawną umowy gwarancji była tylko umowa nr (...) pomimo jej ramowego i ogólnego charakteru, pominięcie, że celem udzielenia gwarancji wymagane było zawarcie łącznie obu wskazanych wyżej umów i pominięcie, że (...) dopiero proponował zrzeszonym bankom zawarcie odrębnej umowy i dopiero ta umowa uprawniała i umocowywała (...) do udzielenia i wypłaty gwarancji;

4) naruszenie art. 65 k.c. w zw. z art. 81 pr.bank. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na wadliwym pominięciu przez sąd istoty sporu, to jest oceny charakteru gwarancji oraz formalnego bądź merytorycznego charakteru złożenia przez (...) kompletu dokumentów do (...) oraz niewłaściwą ocenę jaka była rzeczywista treść warunku wypłat kwoty gwarancyjnej i niewłaściwe przyjęcie, że warunek ten miał charakter materialny, a w konsekwencji pozwany był uprawniony do odmowy zapłaty kwoty gwarancyjnej, a także błędną ocenę istoty gwarancji i przez to pominięcie jej nieodwołalnego i nieakcesoryjnego charakteru;

5) naruszenie art. 65 k.c. w zw. z art. 81 pr.bank. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na wadliwym pominięciu przez sąd, że (...) obowiązany był w ramach zobowiązań gwarancyjnych do monitorowania i weryfikacji danych zawartych w rejestrze gwarancji, a zatem to on odpowiada za ewentualne błędy w treści oświadczenia o poddaniu się egzekucji, a także, że (...) zaakceptował numer umowy gwarancji na etapie wykonywania obowiązków gwarancyjnych;

6) naruszenie art. 97 pr.bank. w zw. z art. 5 i 6 pr.bank. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na pominięciu przez sąd, że treść żądanego oświadczenia o poddaniu się egzekucji sama w sobie i tak nie spełniała ustawowych wymagań;

7) naruszenie art. 471 k.c. w zw. z art. 474 k.c. (ewentualnie 425 k.c.) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na bezzasadnym przyjęciu przez sąd, że na wypadek braku uwzględnienia roszczenia powodowi nie przysługuje roszczenie odszkodowawcze za wadliwe wykonywanie umowy gwarancji przez pozwanego i błędny brak wskazana, które z przesłanek odpowiedzialności nie zostały spełnione;

II. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy:

1) naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c. o w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. poprzez pominięcie, że przedmiotem sprawy było zgłoszone w pozwie roszczenie, a przy tym także nieorzeczenie o istocie sprawy;

2) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez sąd dowolnej oceny materiału dowodowego i poczynienie ustaleń sprzecznych z jego treścią, to jest zawężenie badanego stanu faktycznego, pominięcie dowodów z dokumentów istotnych dla sprawy i bezzasadne przyjęcie, że okoliczność, iż (...) działał z mocy zrzeczenia jest niesporna;

3) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób niepełny i niewskazanie, dlaczego roszczenia powoda są zdaniem sądu bezzasadne oraz w oparciu o jakie podstawy faktyczne i prawne wyrok został wydany.

W związku z tymi zarzutami powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z treścią żądania pozwu, ewentualnie o uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji. (apelacja – (...)- (...)).

W odpowiedzi na apelację z 3 października 2018 r. pozwany wniósł o jej oddalenie w całości. (odpowiedź na apelację – k. 1185-1186v).

Postanowieniem z 11 grudnia 2018 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powoda w części, w jakiej dotyczyła odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy. W uzasadnieniu wskazano, że powód podnosił fakt nieodniesienia się przez sąd do tego żądania. W związku z tym stronie przysługiwał – na podstawie art. 351 § 1 k.p.c. – wniosek o uzupełnienie wyroku. Apelacja od rozstrzygnięcia, które nigdy nie zapadło jest bowiem niedopuszczalna (postanowienie – k. 1201, uzasadnienie – k. 1205-1206).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja strony powodowej, której zarzuty zostały zawarte na 11 stronach, sprowadza się do kwestionowania, w zakresie zawarcia umowy i żądania wypłaty gwarancji, następujących okoliczności:

-
- ustalenia, że bezsporne między stronami było to, że (...) było umocowane do zawarcia w imieniu (...) umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 4 marca 2013 r. i umocowanie to wynikało z Umowy Zrzeszenia;
- ustalenia, że nie zostały spełnione wszystkie warunki udzielenia gwarancji, ponieważ oświadczenie o poddaniu się egzekucji przez kredytobiorcę wskazuje na niewłaściwą umowę, w sytuacji w której stosunek gwarancji powstaje z chwilą wpisu gwarancji do rejestru gwarancji (§ 3 ust. 1 i § 5 ust. 1 umowy gwarancji), a jednostkowa gwarancja została do rejestru wpisana;
- dopuszczalności badania treści oświadczenia o poddaniu się egzekucji, jako niedopuszczalnemu badaniu merytorycznemu, nie zaś badaniu formalnej poprawności to jest kompletności w dokumentacji.

Słusznie skarżący zarzuca sądowi I instancji, że okoliczność posiadania przez (...) uprawnienia do działania w imieniu i na rzecz (...) przy zawieraniu umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 4 marca 2013 r. była okolicznością sporną, o czym świadczy chociażby treść pozwu k.36. Strona powodowa wprawdzie nie postawiła zarzutu naruszenia 229 k.p.c., jednakże odwołała się w treści apelacji do błędnego przyjęcia niesporności powyższej okoliczności, stąd też sąd II instancji przeprowadził kontrolę prawidłowości ustaleń sądu w tym zakresie.

Tym samym uchybienie sądu I instancji polegające na przyjęciu bezprawności uprawnienia (...) do zawarcia umowy nr (...) w imieniu i na rzecz (...) nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia, a zarzut naruszenia art. 98 k.c. w związku z art. 19 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 roku o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (tekst jednolity Dz.U. 2014 roku pozycja 109 ze zm.), który to przepis przewiduje, że bank zrzeszający reprezentuje zrzeszone banki spółdzielcze w stosunkach zewnętrznych w sprawach wynikających z umowy zrzeszenia, nie może być uznany za trafny.

Przechodząc do analiz kolejnych zarzutów, należy zgodzić się ze skarżącym, że objęcie kredytu gwarancją następuje od daty wpisania umowy kredytu do rejestru (§ 5 ust. 1 umowy k.104). Sformułowanie „po uprzednim spełnieniu łącznie następujących warunków” nie może oznaczać, że niespełnienie któregośkolwiek z warunków wymienionych w ust. 1 § 5., pomimo wpisania umowy kredytu do rejestru, nie rodzi skutku w postaci objęcia kredytu gwarancją.

Wykładnia ust. 2 § 5., który przewiduje, że dokumenty w postaci wniosku, zabezpieczenia w formie weksla własnego in blanco, oświadczenia o ochronie danych osobowych i oświadczenia o poddaniu się egzekucji, którego wzór określa załącznik numer 4 do umowy, do kwoty stanowiącej równowartość 200 % kwoty gwarancji udzielanej przez (...) (§ 5 ust. 1 pkt 2 lit. c), przechowywane będą przez Bank (...), oznacza, iż to właśnie na powódzie spoczywać będzie ryzyko prawidłowego, pod względem formalnym, wypełnienia wyżej wymienionych dokumentów. Treść umowy stron w tym zakresie jest jednoznaczna, skoro bowiem dokumenty wyżej opisanej nie są w ogóle przedstawiane (...) i nie dokonuje on żadnej weryfikacji w zakresie poprawności formalnej tych dokumentów, oczywistą konkluzją jest to, że to powód, jako Bank (...), odpowiada za ich formalną poprawność. Dlatego też zarzut naruszenia art. 6 k.c. w związku z art. 65 k.c. i art. 81 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U. 2018 roku poz.2187ze zm.), okazał się nietrafny.

Wobec ustalenia przez sąd II instancji, że umowa kredytowa D. B. została objęta gwarancją z dniem wpisu do rejestru, należało ustalić, czy pozwany miał prawo odmówić wypłacenia gwarancji z uwagi na to, że w oświadczeniu o poddaniu się egzekucji wpisano numer umowy nr (...) z 15 marca 2013 r. nie zaś nr (...) (oświadczenie k.372). W tym miejscu należy się zatem odnieść do zarzutów apelacyjnych, w których skarżący podnosi, że badanie treści oświadczenia o poddaniu się egzekucji w zakresie zgodności numeru umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis wykracza poza formalną kontrolę wniosku o wypłatę gwarancji.

Oceniając prawidłowość działania strony pozwanej, poza przytoczonym powyżej § 5 umowy należy również odwołać się do postanowień regulujących wypłatę gwarancji. W § 9 umowy, strony ustaliły, że (...) z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis zobowiązany jest, nieodwołalnie i na pierwsze pisemne żądanie, do zapłaty Bankowi (...) wykorzystanej i niespłaconej kwoty kredytu, bez odsetek i kosztów związanych z udzielanym kredytem, w części objętej gwarancją zgodnie z postanowieniami Umowy, z uwzględnieniem § 3 ust. 8, § 6 ust. 11 oraz § 10. Natomiast w § 10 umowy strony postanowiły, że Bank (...) wzywający (...) do realizacji zobowiązania z tytułu ich jednostkowej gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis, przesyła do (...) wezwanie do zapłaty, którego treść określa załącznik nr 9 do umowy (k.116), wraz z kompletem wymaganych dokumentów, określonym w treści wezwania.[...] (ust. 1)

Bank kredytujący potwierdza za zgodność z oryginałem kopie dokumentów przekazywanych do (...) wraz z wezwaniem do zapłaty, chyba że dokumenty te, zgodnie z treścią wezwania, powinny zostać przekazane w oryginale. (ust. 2)

(...) wykona zobowiązanie z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu w terminie 15 dni roboczych, od daty otrzymania kompletnego wezwania, udokumentowanego w sposób określony w ust. 1 i 2, przekazując należne środki na rachunek Banku (...). (ust.3 karta 105v.)

W przypadku stwierdzenia, że wezwanie do zapłaty jest niekompletne, (...) zwraca się pismem do Banku (...) o uzupełnienie i po otrzymaniu kompletnego wezwania zgodnie z ust. 1 i 2, następuje wznowienie biegu terminu, o których mowa w ust. 3. Wezwanie nieuzupełnione w terminie do 1 miesiąca od daty otrzymania pisma (...) w tej sprawie lub w terminie uzgodnionym z (...), zwracane jest Bankowi (...) bez rozpatrzenia. (ust. 4 karta 106).

Skoro strony ustaliły, że oświadczenia o poddaniu się egzekucji nie będzie doręczane na etapie udzielania gwarancji (...), ma być sporządzone wg załącznika nr 4 (k.112), a jego kopia jest elementem wezwania do zapłaty z tytułu gwarancji spłaty kredytu zgodnie z załącznikiem nr 9 (k.116), to jedynie załączenie prawidłowo wypełnionego oświadczenia o poddaniu się egzekucji, to jest zgodnie z załącznikiem numer 4, może być podstawą skutecznego żądania wypłaty gwarancji. Jak ustalił Sąd Okręgowy, które to ustalenie Sąd Apelacyjny w pełni podziela, strony procesu łączyła tylko 1 umowa portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 4 marca 2013 r., tym samym ten numer winien być wskazany w oświadczeniu o poddaniu się egzekucji podpisanym przez kredytobiorcę D. B.. Jak wynika z oświadczenia załączonego do wezwania do zapłaty z tytułu gwarancji wpisano nieprawidłowy numer umowy (...) z 15 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny wskazuje, że badanie poprawności oświadczenia o poddaniu się egzekucji pod względem prawidłowości oznaczenia imienia i nazwiska kredytobiorcy, banku kredytującego, wskazania prawidłowej umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis oraz umieszczenia wszelkich niezbędnych

podpisów, jest badaniem tego oświadczenia, a w konsekwencji wezwania do zapłaty z tytułu gwarancji, pod względem formalnym, nie merytorycznym. Oczywistym jest, że wolą stron było załączenie wypełnionego oświadczenia o poddaniu się egzekucji do wezwania do zapłaty z tytułu gwarancji, a jak już wspomiano, zgodnie z wolą stron badanie poprawności wypełnienia tego świadczenia zostało przerwane na etapie żądania wypłaty gwarancji. Skoro powód przedłożył niepoprawnie wypełnione oświadczenia o poddaniu się egzekucji, nie sposób jest uznać, że przedłożył komplet dokumentów zgodnie z wymogami określonymi w § 9. Umowy. Z tych też względów pozwany prawidłowo, stosownie do postanowienia § 10 ust. 4 umowy, zwrócił się do powoda o uzupełnienie wezwania o prawidłowe oświadczenia o poddaniu się egzekucji. Co między stronami bezsporne, stanie powodowej nie udało się uzyskać poprawnego oświadczenia o poddaniu się egzekucji, a w konsekwencji nie przedłużyła wezwania do zapłaty z tytułu gwarancji wraz z kompletem dokumentów. Prawidłowo zatem strona pozwana pozostawiła niekompletne wezwanie bez rozpatrzenia (§ 10 ust. 4 umowy). Stąd też nie zasługuje na uwzględnienie zarzut powoda odnoszący się do naruszenia przez sąd I instancji art. 65 k.c. w zw. z art. 81 pr. bank.

Wobec ustalenia przez strony, że oświadczenie o poddaniu się egzekucji powinno być wypełnione zgodnie z wskazanym w załączniku wzorem, nie ma znaczenia dla możliwości żądania wypłaty gwarancji, czy oświadczenie to spełniało wymagania ustawowe przewidziane w art. 97 pr. bank. w zw. z art. 5 i 6 pr. Bank, w brzmieniu obowiązującym na dzień składania oświadczenia., badanie bowiem oświadczenia pod kątem dopuszczalności nadania mu klauzuli wykonalności, wykraczałoby poza formalną ocenę oświadczenia o poddaniu się egzekucji przewidzianą w § 10 umowy nr (...). Tym samym nie można uznać za trafny zarzut naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 97 pr. bank. w zw. z art. 5 i 6 pr. bank. Jak już wyżej wskazano, ocena czy na podstawie wypełnionego zgodnie z wzorem oświadczenia o poddaniu się egzekucji możliwe było nadanie klauzuli wykonalności na podstawie takiego dokumentu, z uwagi na charakter gwarancji, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Wobec odrzucenia apelacji powoda w części, w jakiej dotyczyła ona żądania zasądzenia odszkodowania, zarzuty odnoszące się do:

- naruszenia art. 65 k.c. w zw. z art. 81 pr. bank. polegającego na wadliwym pominięciu przez sąd, że (...) obowiązany był w ramach zobowiązań gwarancyjnych do monitorowania i weryfikacji danych zawartych w rejestrze gwarancji, a zatem to on odpowiada za ewentualne błędy w treści oświadczenia o poddaniu się egzekucji, a także, że (...) zaakceptował numer umowy gwarancji na etapie wykonywania obowiązków gwarancyjnych;
- naruszenia art. 471 k.c. w zw. z art. 474 k.c. (ewentualnie 425 k.c.) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na bezzasadnym przyjęciu przez sąd, że na wypadek braku uwzględnienia roszczenia powodowi nie przysługuje roszczenie odszkodowawcze za wadliwe wykonywanie umowy gwarancji przez pozwanego i błędny brak wskazana, które z przesłanek odpowiedzialności nie zostały spełnione;
- naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c. o w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. poprzez pominięcie, że przedmiotem sprawy było zgłoszone w pozwie roszczenie, a przy tym także nieorzeczenie o istocie sprawy;
- naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez sąd dowolnej oceny materiału dowodowego i poczynienie ustaleń sprzecznych z jego treścią, to jest zawężenie badanego stanu faktycznego, pominięcie dowodów z dokumentów istotnych dla sprawy w części odnoszącej się do roszczenia odszkodowawczego,

nie podlegały ocenie.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób niepełny i niewskazanie, dlaczego roszczenia powoda są zdaniem sądu bezzasadne oraz w oparciu o jakie podstawy faktyczne i prawne wyrok został wydany. W części, w jakiej sąd I instancji orzekł o roszczeniu powoda, sąd ustalił fakty, które uznał za udowodnione, wskazał dowody na których się oparł, nie odmówił waloru wiarygodności żadnemu z dowodów oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., sąd odwoławczy oddalił apelację strony powodowej.

Na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz art. 391 k.p.c., sąd II instancji rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego, w całości obciążając tymi kosztami powoda, jako stronę przegrywającą.

Dorota Wybraniec Tomasz Wojciechowski Agnieszka Owczarewicz